

Diàlegs exemplars

per

A. ANDREU I CABESTANY

Dos joves, d'uns vint-i-tres anys, que fa poc han acabat la carrera de Medicina, companys d'estudis sempre; els dos, com que no són de famílies acabalades, i a Barcelona n'exerceixen tants de metges, entenimentats i senzills com són, han resolt d'anar a exercir a un poble, que si bé no hi ha els guanys i les comoditats de la ciutat, tampoc hi ha les penúries i les dissorts que molts companys passen per a poder viure. I com que el Sindicat amb el nom de premi Puig i Sais cada curs sorteja l'import d'un títol per a fer-ne present a un nou company, ells, que s'hi han inscrit per si els toca tal ventura, s'escauen a parlar del Sindicat. L'un es diu Lluís, l'altre Ramon, i diuen:

Lluís.—En fer present el Sindicat el valor d'un títol cada any a un nou metge que surt de la Facultat, ultra de perpetuar l'homenatge al seu primer president estimat de tots, cerca que ens inscrivim en la seva llista de socis.

Ramon.—Naturalment...

Lluís.—M'apar que si el Sindicat no hi veïés cap guany, no ho faria, ja que donar a gratient tantes pessetes perquè sí, no ho acabo d'entendre...

Ramon.—No ho entens perquè no capeixes la funció social i humana que persegueix el Sindicat de dignificació de l'estament, millorant-la moralment i econòmicament, mitjançant el sacrifici i l'esforç de tots, que units constitueixen una gran potència.

Lluís.—I tu creus que tot això dels grups d'Invalidesa i de Vida, àdhuc les altres iniciatives que pregona, no són números i raons, per tal de pescar gent que s'allisti i pagui?...

Ramon.—Home, abans de discutir una cosa, sobretot en fer determinades insinuacions de mala mena, cal que hom es documenti i s'assabenti bé, ja que dir les coses perquè sí, com aquell caçador que està al mig del bosc amb els ulls clucs

i vol matar perdius tirant tirs a l'aire, no fa res més que fer riure o bé desgràcies...

Lluís.—Què vols dir amb això?

Ramon.—Que tu ets com molta gent indocumentada i sense feina; que moltes vegades discutiu per tal de passar l'estona matant el temps, sense hebre esment que, tanmateix, obrant així, feu mal sense adonar-vos-en.

Lluís.—Home, home; sembla talment que t'enfadis.

Ramon.—No m'enfado pas; però tu ja saps que mai no m'ha agradat de sentir a discutir a la babalà; i menys, qüestions tan serioses i importants, com per a mi significa i entranya el Sindicat per a nosaltres, els metges.

Lluís.—Vols dir que hem de mirar amb tant de respecte i estima el Sindicat? Si gairebé no el coneixem!...

Ramon.—Per això mateix, amic; tu no saps que ara, una vegada llicenciats, ja som uns altres. I com a curadors que som de la vida, hem de considerar llurs afers amb la serietat que mereixen. I si la vida dels altres ens ha d'interessar i preocupar, no et sembla que la nostra pròpia vida també ens ha d'interessar i preocupar quelcom?

Lluís.—Sí, amb això penses bé.

Ramon.—Ja veuràs, tant tu com jo, som pobres, ni les pessetes pel títol tenim; llibres, els de la carrera, i no tots; instrumental, tan sols la cartera de dissecció; com ens hem guanyat la vida estudiant, i tant la teva família com la meua són tan pobres, i amb tot massa que ens han ajudat, no et refiïs que els mobles més necessaris i senzills et caiguin del Cel. D'aquí pocs dies, tu aniràs a la vila d'A. i jo al poble de B. quasi, quasi, amb les pessetes pel viatge.

Lluís.—Sí, és veritat; però, què vols dir amb això...?